

Prekaarit postdocit

Varpu Alasuutari, Sanna Karhu & Heidi Kosonen

Vuoden 2025 ensimmäistä *Sukupolentutkimus-Genusforskning*-lehden numeroa toimittaessamme meitä päätoimittajia on pohdittanut väitöksen jälkeisenä pullonkaulana tunnettu postdoc-vaihe. Postdoc-tutkijat¹ elävät monella tavalla epävarmassa tilanteessa. Vaikka jo väitöskirjarahoitusta on äärimmäisen kilpailtua ja sen saaminen hankalaa, tutkimusrahoitukseen ja akateemisiin työpaikkoihin liittyvä kilpailu- ja meritoitumiskamppailu vain kiihtyy postdoc-vaiheessa. Tähän uravaiheeseen liittyy myös muita tekijöitä, jotka tekevät siitä erityisen hauraan, kuten erilaisten palkattoman hoivatyön muotojen kasautuminen postdoceille.

Myös me päätoimittajat kipuilemme postdoc-vaiheen ja sen jälkeisen elämän epävarmuudessa. Yksi meistä miettii, onko uusliberalistisesta yliopistosta edes mielekästä tavoitella uraa tai vakityötä. Toinen epäilee, onko nykyisen pätkän jälkeen tulossa uutta rahoitusta, ja pohtii varasuunnitelmia. Kolmas on löytänyt itsensä absurdista tilanteesta, jossa rahoitus on loppunut eikä uusi ole vielä vahvistunut, mutta kaikki akateemiset työt, kuten artikkelien kirjoittaminen, päätoimittaminen, kirjan toimittaminen, vertaisarviointi ja ohjaaminen näyttävät jatkuvan kuin mitään ei olisi tapahtunut.

Ajankohtaisen postdoc-vaiheen käsittelystä tekee myös hallituksen lanseeraama ja viime vuonna yliopistoissa käyttöönotettu tohtorikoulutuspilotti (2024–2027), jonka tavoitteena on tuottaa yritysten ja korkeakoulujen tutkimus-, kehitys- ja innovaatio-toimintaan eli TKI-sektorille tuhat uutta tohtoria syksyyn 2027 mennessä (Opetus- ja kulttuuriministeriö 2024). Onkin aiheellista kysyä, mihin nämä uudet tohtorit valmistuttuaan päätyvät.

Nimellisesti postdoc-vaihe tarkoittaa väitöskirjan jälkeistä tutkimusta, mutta uravaiheena se on kestoltaan epämääräinen. Tieteentekijöiden liitto määrittelee postdoc-vaiheen kestävän 1–4 vuotta väitöksen jälkeen (Tieteentekijät 2021), mutta yksittäisillä yliopistoilla on tästä erillisiä linjauksia. Tilapäiseksi määritelty postdoc-vaihe myös monella venyy linjauksia huomattavasti pidemmäksi, sillä selviä reittejä seuraaville uraportaille ei välttämättä ole tarjolla.

Opetus- ja kulttuuriministeriön vuonna 2007 linjaaman ja yliopistoissa tämän jälkeen käyttöön otetun neliportaisen tutkijanuramallin mukaan postdoc-tehtävistä meritoidutaan pääsääntöisesti joko opetuspainotteisiin yliopistonlehtorin tehtäviin tai professoriksi tähtäävään tenure track-putkeen. Postdocien pitäisi toisaalta olla mahdollista meritoitua myös tutkimuspainotteisiin tehtäviin. (Haapakorpi 2023 ym.) Käytännössä vain hyvin harva postdoc rekrytoidaan tällaisiin tehtäviin, koska monissa yliopistoissa on luovuttu esimerkiksi yliopistotutkijan nimikkeestä.

Voi olla vaikea välttyä ajatukselta, että nyky-yliopistot nojaavat tutkimustehtävänsä merkittävästi ulkopuolisen rahoituksen turvin toimivien prekaarinen “määräaikaistutkijoiden” työhön. Nämä tutkijat ovat etenkin uransa alkuvaiheessa olevia väitöskirja- ja postdoc-tutkijoita. Pääsääntöisesti säätiöiden rahoittamina tutkijoina he myös jäävät usein vaille niitä etuuksia ja työsuhteiden suojaa, joista opetuspainotteisissa tai muissa työsuhteisissa pesteissä toimivat työntekijät nauttivat.

Sekä postdoc-vaiheen kestoan että sen jälkeisiin tutkimusmahdollisuuksiin vaikuttavat keskeisesti saatavilla oleva tutkimusrahoitus ja rahoitusinstru-

¹ Käytämme tässä tekstissä termiä “postdoc” “tutkijatohtoriin” sijaan. Vaikka usein näitä termejä käytetään synonyymeina, joissakin yliopistoissa tutkijatohtori tarkoittaa vain työsuhteisia tutkijoita ja postdoc-tutkija viittaa apurahatutkijaan. Tästä syystä käytämme postdoc-termiä sateenvarjosanana kuvaamaan kaikkia tämän uravaiheen tutkijoita.

mentteihin liittyvät muutokset. Esimerkiksi vuoteen 2021 saakka Suomen Akatemian tutkijatohtorirahoitusta saattoi hakea enintään neljän vuoden sisällä väitöksestä. Tämän jälkeen haettavissa oli akatemiatutkijan rahoitus 3–9 vuoden sisällä väitöksestä. Vuoden 2022 syyshausta alkaen Suomen Akatemian rahoitus muuttui siten, että tutkijatohtorirahoitus päättyi ja akatemiatutkijarahoituksen hakuaikaa muutettiin 2–7 vuoteen väitöksestä. Vaikka Suomen Akatemia perusteli muutosta nuorten tutkijoiden rahoituksen yksinkertaistamisella ja joustavoittamisella (Suomen Akatemia 2022), se vähensi huomattavasti rahoitusmahdollisuuksia sekä vastaväitelleiltä että niiltä, joiden väitöksestä on kulunut 7–9 vuotta.

Yliopistoilla on toki myös omia instituuttejaan ja kollegiumejaan, jotka palkkaavat määräraikaisia tutkijatohtoreita ja sen jälkeisessä uravaiheessa olevia tutkijoita. Näissäkin tosin aikarajat tulevat postdoceilla nopeasti vastaan ja paikat ovat äärimmäisen kilpailtuja. Esimerkiksi Turun yliopiston ihmistieteiden tutkijakollegiumin haussa rahoituksen kokonaisuusprosentti on ollut 2 %:n luokkaa (TIAS 2024).

Näiden realiteettien vallitessa postdocien tie on kivinen ja epävarma. Se saattaa koostua useammasta joko oman projektirahoituksen turvin tai osana laajempaa hanketta toteutetusta tutkimusprojektista ja/tai määräraikaisista akateemisista pesteistä. Nekin onnekkaita, jotka onnistuvat pääsemään postdoc-rahointukseen kiinni, voivat huokaista helpotuksesta vain hetkeksi, sillä taloudellinen epävarmuus on tutkijanuriin sisäänrakennettu ominaisuus. Postdoc-vaiheen jälkeen haettavissa olevien tutkimusapurahojen ja -paikkojen määrä vähenee entisestään.

Oman ongelmansa tutkimuksesta haaveilevien postdocien urapoluille luo se, että postdoc-vaiheesta on hankala edetä tutkimushankkeen johtajaksi ja samalla saada palkkaa työstään. Suomen Akatemian nelivuotisissa akatemiahankkeissa ”vastuullisen johtajan palkkukseen ei pääsääntöisesti myönnetä rahoitusta” (Suomen Akatemia 2024). Tämä tarkoittaa sitä, että akatemiahankkeiden johtajina voivat toimia vain sellaiset henkilöt, joiden oma toimeentulo on turvattu esimerkiksi vakituisella (tai riittävän pitkällä määräraikaisella) lehtorin tai professorin työsuhteella. Pienillä tieteenaloilla, kuten sukupuolentutkimuksessa, tällaisia pestejä on kuitenkin vähän ja niitä myös avautuu harvoin.

Rahoitushakemusten kirjoittamisen keskellä monet postdocit rakentavat uraansa ja ansioluetteloan

tekemällä monenlaista meritoivaa palkatonta työtä ja toimimalla erilaisissa vastuu- ja luottamustehtävissä. Tällaisia tehtäviä ovat esimerkiksi maisterintutkielmien ja väitöskirjojen ohjaus, osallistuminen tieteellisten seurojen toimintaan ja työskentely tieteellisten lehtien toimituskunnissa ja päätoimittajina. Toisin sanoen postdocit ovat osa akateemisena kotityönäkin tunnetun työn käyttövoimaa (esim. Hejstra, Steinthorsdóttir & Einarsdóttir 2017, ks. myös Ylöstalo & Elomäki 2024). Nämä tehtävät ovat usein mielekkäitä ja innostavia, mutta monen motivaatiota tähän palkattomaan työhön lisää myös ajatus siitä, että niiden mukanaan tuomat meriitit auttavat erotautumaan kiivaassa rahoituskilpailussa.

Toisaalta lisätöistä voi joutua tässä uravaiheessa myös kieltäytymään, sillä rahoitushakemusten laatiminen – palkatonta työtä sekin – on priorisoitava uran jatkuvuuden kannalta, eikä aika aina riitä muuhun. Akateemiset kotityöt eivät kaikkia myöskään houkuta, koska ei ole selvää, kuinka paljon painoarvoa muulla kuin julkaisutoiminnalla on esimerkiksi tutkimusrahoitushaussa ja tutkijoiden rekrytoineissa. Tähän tarvittaisiin läpinäkyvyyttä. Palkitaanko hauissa palkattomasta, mutta tieteenalojen – ja erityisesti pienten oppiaineiden, kuten sukupuolentutkimuksen – kehitykselle olennaisesta akateemisesta kotityöstä? Vai porskuttavatko valinnoissa vain ne, jotka keskittyvät syystä tai toisesta vain omaan tutkimukseensa ja julkaisujen tuottamiseen?

Työelämä ei ole irrallaan muusta elämästä, ja siksi myös sillä on merkitystä, mitä muuta arjessa tapahtuu postdoc-vaiheen aikana. Tämä uravaihe on monille naisille ja muille kohdullisille lastenhankkimisen ja pikkulapsielämän aikaa. Raskausajan haasteet, imetykset ja pikkulapsivaiheeseen kuuluvat jatkuvat sairastelut ja poissaolot eivät helposti sovi yhteen tutkijanuran vaativimman pullonkaulan kanssa. Määräaikaiset työsuhteet eivät välttämättä jatku vanhempainvapaiden jälkeen, vaan vanhempainvapaat saatavat lyhentää työsuhteen kokonaiskestoa (ks. esim. Bäck 2025). Apurahalla oleva tutkija voi tauottaa apurahansa vanhempainvapaan ajaksi, mutta ongelmia voi tulla vastaan Melan joustamattomien vakuutusmaksikäytäntöjen kanssa. Lisäksi apurahan ja vanhempainvapaan yhdistämisestä on hankala löytää tietoa, kuten tätäkin kirjoittaessamme havaitsimme.

Vanhempainvapaalle jäävien tai lisääntymistä pohtivien postdocien kannattaa selvittää tarkasti, miten työnantaja suhtautuu vanhempainvapaan vai-

kutuksiin määräaikaiseen työsuhteeseen. Erityisesti aiemmilla käytännöillä voi olla merkitystä. Työsuhdetta voidaan jatkaa vanhempainvapaan vuoksi, jos työnantaja on tehnyt niin aiemminkin – tasapuolisen kohtelun nimissä. Tätä voi olla toisinaan haastavaa selvittää, ja työnantaja ei välttämättä oma-aloitteisesti ilmoita, jos aiemmin työsuhteita on uusittu.

Jos postdocien määräaikaisia työsuhteita ei jatketa vanhempainvapaan verran, epätasa-arvoistavan käytännön kohteena ovat erityisesti naiset ja muut kohdulliset tutkijat. Vuonna 2023 vanhempainpäivärahopäivistä 84 % maksettiin naisille (Kela ei huomioi sukupuolen moninaisuutta) (Kela 2024). Lisäksi tietyn ikäisiin kohdullisiin ihmisiin voi kohdistua työhönotosyrjintää, jos työnantaja näkee tietynlaisen ja tietyn ikäisen ruumiin riskinä perhevapaalle jäämisestä (THL 2023). Työnhakija voi joutua syrjityksi tämän takia riippumatta siitä, onko hänellä lisääntymisaikeita vai ei. Määräaikaisia postdoc-tösuhteita uhkaa siis selvä sukupuolisyrynnän muoto, joka osuu juuri niihin tutkijoihin, jotka ovat jo valmiiksi haavoittuvassa uravaiheessa.

Yliopistot liputtavat mielellään tasa-arvon ja yhdenvertaisuuden puolesta, mutta vanhempainvapaiden vaikutus määräaikaisiin työsuhteisiin on selvä esimerkki tasa-arvo-ongelmasta, joka pitäisi korjata mitä pikimmiten. Etenkin, kun mediassa jatkuvasti syyllistetään lisääntymisikäisiä naisia ja kohdullisia lastenhankkimisen siirtämisestä. Perheen ja työn yhdistäminen vaatii muutakin kuin yksilön resilienssiä. Se edellyttää työelämän rakenteellisia muutoksia ja hoivavastuiden parempaa tunnustamista, arvostamista ja jakamista. Tutkimusrahoituksen myöntäjiltä tarvitaan myös selkeitä linjauksia siitä, voidaanko määräaikaisia tutkimushankkeita pidentää siten, että vanhempainvapaalle jäävä tutkija voi palata suorittamaan työnsä loppuun samassa hankkeessa.

Toisaalta pikkulapsiarjen vaikutukset voivat valua myös sellaisten tutkijoiden elämään, jotka eivät toteuta hoivan tunnistettuja muotoja henkilökohtaisessa arjessaan. Esimerkiksi kollegojen lasten sairastumiset ja muut akuutit perhetilanteet voivat yhteistyöprojekteissa teettää lisätyötä heille, jotka eivät itse elä pikkulapsiarkea. Joitakin määräaikoja ei voi venyttää, mutta sairaita lapsia on pakko hoivata, joten kiiretilanteissa työt tekee se, joka voi. On tärkeää myös muistaa, että lapsettomiensa yksityiselämässä voi olla monenlaisia hoivavastuita ja muita velvollisuuksia, jotka eivät näy samalla tavalla kuin perintei-

semät perhevelvollisuudet. Pikkulapsiarjen sijaan tai lisäksi postdoc-uravaiheeseen saattaa kuulua myös omien, ikääntyneiden vanhempien, isovanhempien tai muiden läheisten, esimerkiksi ystävien, hoivaa. Hoivattava voi myös asua eri paikkakunnalla kuin tutkija-hoivaaja.

Tätä kirjoittaessamme päädyimme myös pohtimaan monia akateemisia kotitöitä naistapaisen ja kulttuurisesti aliarvostetun hoivan (esim. Näre 2012) muotoina. Hoivaa toteutetaan myös opetuksessa ja ohjauksessa, vertaisarvioinnissa ja toimitustyössä. Lisäksi sitä toteutetaan niissä monissa akateemisissa seuroissa ja ammattiliitoissa, jotka pyrkivät turvaamaan tieteenalojen jatkuvuuden ja tieteentekemisen tasaveroiset mahdollisuudet – usein vapaaehtoisten aktiivien ilmaistyöllä. Erilaisten hoivavastuiden kasaantumisen vaikutukset epävarmassa työtilanteessa eläviin postdoceihin on siis tärkeä ja moniulotteinen feministis-poliittinen kysymys, joka on toistaiseksi saanut melko vähän huomiota.

Postdocien hankala tilanne havainnollistaa akateemisten urien pitkään jatkuneita heikennyksiä. Tutkijoiden urarakenteen uudistaminen neliporttiseksi ei ole ratkaissut postdocien ahdinkoa, vaan lisännyt sitä entisestään. Monelle tutkijalle postdoc-vaihe onkin levähtänyt loputtomalta tuntuvaksi limboksi. Tutkimuksen ”ulkoistaminen” uransa alkuvaiheessa oleville apurahatutkijoille, tutkimusrahoituksen kiristykset, epätoivoisen prekariaatin usuttaminen keskinäiseen kilpailuun ja työn arvoa väheksyvän ilmaistyön loputtomuus sekä työn ja hoivan yhteensovittamisen hankaluus kytkettyvät kaikki toisiinsa. Tutkimuksen mahdollisuuksia syövyttävä kurjistuspolitiikka voidaan nähdä osana laajempaa uusliberalistista kehitystä, jossa yksilöä vastuullistetaan entistä enemmän samalla, kun yhteiskunnallisia turvaverkkoja ja työn tekemisen olosuhteita haurastetaan (Brown 2015).

Mitä siis voimme tehdä – paitsi sinnitellä, kritioida ja ”valittaa”, kuten olemme tässä pääkirjoituksessa tehneet? Liitymme tutkijoiden feministiseen kapinaan, joka ruotii nyky-yliopiston ongelmallisia ja sortavia käytäntöjä, kilpailumentaliteettia ja uusliberalistisia arvoja, ja omaksumme ylpeästi feministisen ”ilonpilaaajatutkijan” tittelin (ks. esim. Ahmed 2021; Kuusela 2024; Matikainen, Piironen & Silvén tulossa). Kritiikki ja valitus voidaan ymmärtää poliittisen vastarinnan keinoina yhdessä mielenosoitusten, yliopistovaltausten ja ammattiliittoaktiivisuuden kanssa.

Nämä radikaalit käytännöt eivät ainoastaan pyri kuvittelemaan toisenlaista yliopistoa. Ne myös tukevat akateemisessa maailmassa selviytymistä vaalimalla tutkijoiden välistä solidaarisuutta.

Tässä numerossa julkaistaan kaksi vertaisarvioitua artikkelia. Lilli Aini Rokkonen käsittelee artikkelissaan, kuinka hormonaalinen migreeni – migreenin sukupuolittunut ja kuukautiskiertoon liittyvä muoto – vaikuttaa työelämään. Vaikka migreeni on yleinen ja tunnustettu neurologinen sairaus, sen hormonaalinen alatyyppejä on jäänyt sekä tutkimuksessa että hoitokäytännöissä katveeseen. Rokkonen tarkastelee ilmiötä 20 hormonaalisesta migreenistä kärsivän cis-naisen syvähaastattelun pohjalta. Feministisen vammaistutkimuksen ja kroonisen kivun tutkimuksen teoreettisista lähtökohdista rakentuva analyysi osoittaa, kuinka sairaus pyritään piilottamaan työyhteisöissä jolloin sen erityispiirteet jäävät tunnistamatta työterveyshuollossa. Rokkonen ehdottaa, että hormonaalisen migreenin ennakoitava ja säännöllinen luonne tulisi tuoda näkyväksi migreenitutkimuksessa, joka on toistaiseksi ollut sukupuolineutraalia tai -sokeaa.

Hannu Salomaan artikkelissa tarkastellaan ulko-, turvallisuus- ja puolustuspoliittisia selontekoja tasa-arvon ja feministisen institutionalismin näkökulmasta. Vaikka sukupuolten välinen tasa-arvo on ollut kansallinen ylpeyden aihe, turvallisuus- ja puolustuspolitiikka on Suomessa edelleen miesvaltainen politiikan sekä asiantuntijuuden lohko, ja asevelvollisuuden epätasa-arvoinen jakautuminen myös herättää toistuvaa julkista keskustelua. Tarkasteltu aineisto kattaa kaikki selonteot 1990-luvulta 2020-luvun alkuun asti, ja kuten Salomaa huomaa, siinä ei esiinny johdonmukaista jatkuvuutta maanpuolustuksen instituutioiden tasa-arvoistamisessa. Kuten hän väittää, selontekojen tasa-arvotavoitteiden käsittely on epäjohdonmukaista ja naisten osuuden kasvattamista käsittelevä argumentaatio ristiriitaista.

Lisäksi tässä numerossa julkaistaan Sukupuolentutkimuksen seuran (SUNS) varapuheenjohtajan Anna Elomäen ja puheenjohtajan Hanna Ylöstalon kirjoitus ”Kohti SUNS:n uutta toimikautta”, jossa paljastetaan *Sukupuolentutkimus–Genusforskning*-lehden uusi päätoimittajakolmikko, joka ottaa ohjat vuoden 2026 alusta alkaen. Hanna Ojala puolestaan kysyy puheenvuorossaan, ”Miksi vanhuuden ja van-

henemisen tutkiminen ei kiinnosta sukupuolentutkijoita?”.

Lektioita julkaistaan kolme: Salla Myyry tarkastelee väitöksessään sukupuolikysymysten synnyttämiä jännitteitä suomalaisessa perusopetuksen opetussuunnitelmaprosessissa. Ella Poutiainen pyrkii ymmärtämään feminiinisen uushenkisyyden ja sekulaarin feminismin välisiä jännitteitä. Poutiaisen lektio julkaistaan poikkeuksellisesti kahdella kielellä: suomeksi ja englanniksi. Pidämme tutkimuseettisesti perusteltuna englanninkielisen version julkaisua suomenkielisen rinnalla, sillä se mahdollistaa tutkimukseen tutustumisen myös niille tutkimukseen osallistuneille henkilöille, jotka eivät voi lukea suomeksi julkaistua väitöskirjaa. Aura Sevónin kolmi-kielisessä väitöskirjassa puolestaan katse kiinnitetään monikielisten ja -kulttuuristen kokeellisten naiskirjoittajien tuotantoon. Myös tässä lektiossa monikielisyys – suomi, englantia ja ranska – on nähdäksemme perusteltua ja aiheen kannalta jopa välttämätöntä.

Kirja-arvioita löytyy numerosta kaksi: Niia Virtanen arvioi Avgi Saketopoulou ja Ann Pellegrinin teosta *Gender Without Identity* ja Emma Kaskinen François Vergèsin kirjoittaman ja Anna Tuomikosken suomentaman kirjan *Dekoloniaalinen feminismi*. Julkaisemme myös Arja Rosenholmin perustelut SUNS:n vuoden 2024 gradupalkinnon saajaksi. Palkinto myönnettiin Helsingin yliopistosta valmistuneelle Minttu Viinille pro gradu -tutkielmasta *Kriittinen diskurssianalyysi kansanedustajien puheesta seksuaalirikoslainsäädännön uudistamista koskevissa lähetekeskusteluissa vuosina 2019 ja 2022*.

Lopuksi julkaisemme tässä numerossa *Sukupuolentutkimus–Genusforskning*-lehden järjestämän kirjoituskoulun osallistumiskutsun. Kirjoituskoulun tavoitteena on tukea etenkin uransa alussa olevia tutkijoita artikkelien kirjoittamisessa. Kirjoituskoulu järjestetään 6.11.2025 Sukupuolentutkimuksen päivien yhteydessä Turussa.

Turussa, Helsingissä ja Jyväskylässä 19.5.2025
Varpu Alasuutari, Sanna Karhu & Heidi Kosonen

Kirjallisuus

- Ahmed, Sara (2021) *Complaint!* Durham: Duke University Press.
- Brown, Wendy (2015) *Undoing the Demos. Neoliberalism's Stealth Revolution*. New York: Zone Books.
- Bäck, Jenny (2025) Forskare tvingas välja mellan karriär och föräldradedighet. *Huvudstadsbladet* 9.5.2025. <https://www.hbl.fi/artikel/forskare-tvingas-valja-mellan-karriar-och-foraldradedighet/> (haettu 20.5.2025).
- Haapakorpi, Arja, Jauhiainen, Annukka, Jauhiainen, Arto, Laiho, Anne, Leinonen, Minna, Plamper, Raakel, Tapanila, Katriina & Ylijoki, Oili-Helena (2023) *Yliopiston muutos ja akateemisen työn tasa-arvot: Opetus- ja tutkimustyön tekemisen ehdot ja mahdollisuudet yliopistossa*. Valtioneuvoston selvitys- ja tutkimustoiminnan julkaisusarja 2023:3. https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/bitstream/handle/10024/164568/VNTEAS_2023_3.pdf (haettu 20.5.2025).
- Kela (2024) Tilasto vanhempainpäivärahoista (SVT). <https://tietotarjotin.fi/tilasto/2859830/tilasto-vanhempainpaivarahoista> (haettu 20.5.2025).
- Kuusela, Hanna (2024) *Syytös. Muuan akateeminen komitragedia*. Tampere: Vastapaino.
- Matikainen, Minni, Piironen, Anni & Silvén, Paula (tulossa) (toim.) *Akateeminen kapinakirja – kaunoja kaunakirjallisuutta yliopiston epäkohdista ja niitä vastaan kapinoinnista*. Tampere: Vastapaino.
- Näre, Lena (2012) Hoivan uudet paradoksit. *niin & näin: filosofinen aikakauslehti* 72:1, 92–96.
- Opetusministeriö (2007) *Neliportainen tutkijanura*. Opetusministeriön työryhmämuiستioita ja selvityksiä 2007:17. <https://julkaisut.valtioneuvosto.fi/bitstream/handle/10024/79382/tr15.pdf> (haettu 20.5.2025).
- Opetus- ja kulttuuriministeriö (2024) Yliopistoille lisärahoitus tuhannen uuden tohtorin kouluttamiseen. <https://okm.fi/-/yliopistoille-lisarahoitus-tuhannen-uuden-tohtorin-kouluuttamiseen> (haettu 20.5.2025).
- Suomen Akatemia (2022) Suomen Akatemia uudistaa nuoren tutkijasukupolven rahoitusmuotoja. Aka.fi. <https://www.aka.fi/suomen-akatemi-an-toiminta/ajankohtaista/tiedotteet-ja-uutiset/2022/suomen-akatemia-uudistaa-nuoren-tutkijasukupolven-rahoitusmuotoja/> (haettu 20.5.2025).
- (2024) Akatemiahankkeet, kaikki tutkimusalat. Aka.fi. <https://www.aka.fi/tutkimusrahoitus/hae-rahoitusta/haut/haut/akatemiahankkeet-2024-kaikki-tutkimus-alat/> (haettu 22.4.2025).
- THL (2023) Terve Suomi -tutkimus: Joka viides nuori nainen on kokenut syrjintää työelämässä. Terveystieteiden tutkimuskeskus. <https://thl.fi/-/terve-suomi-tutkimus-joka-viides-nuori-nainen-on-kokenut-syrjintaa-tyoelamassa> (haettu 20.5.2025).
- TIAS (2024) TIAS Call 2024–2025: Instructions for applicants. <https://www.utu.fi/en/research/research-collegia/tias/vacancies/instructions-for-applicants> (haettu 20.5.2025).
- Tieteentekijät (2021) Uravaihtoehtojen risteyksessä: Tieteentekijöiden kysely nuoremmille tutkijoille 2020–2021. https://tieteentekijat.fi/assets/uploads/2021/09/Nutu_raportti_FIN_VALMIS.pdf (haettu 20.5.2025).
- Ylöstalo, Hanna & Elomäki, Anna (2024) Akateeminen kotityö ja sukupuolentutkimuksen tulevaisuus. *Sukupuolentutkimus–Genusforskning* 37:2, 39–41. <https://journal.fi/sukupuolentutkimus/article/view/148988> (haettu 20.5.2025).